

Sue Moorcroft

Die zomer in Italië

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Juli

‘Niet mokken, Sofia. *Non frignare.*’

Sofia schrok op uit haar gedachten. Ze had zich niet gerealiseerd dat Aldo, haar vader, wakker was. Zijn ogen waren een eeuwigheid geleden al dichtgevallen en het constante gesis van de zuurstof stond in schril contrast met zijn moeizame ademhaling.

Toen ze haar stoel iets dichterbij schoof, zag ze gelukkig een twinkeling in zijn donkere ogen. ‘Ik zit niet te mokken. Ik maak me alleen een beetje zorgen om je, dat is alles. Dat zou jij toch ook over mij doen? Zo werken die dingen.’

Haar glimlach werd beantwoord. Hij had een prachtige, ondeugende grijns, die nu aan kracht inboette door de vreemde kleur van zijn lippen omdat zijn hart het begaf. ‘Ik bedoelde niet nu. Beloof me dat je niet gaat zitten mokken als ik er niet meer ben.’ Zijn stem had nog altijd dat zangerige van het Italiaans, al sprak hij na ruim dertig jaar in het Verenigd Koninkrijk vloeiend Engels. Sofia was er zo aan gewend om beide talen van hem te horen dat ze soms amper opmerkte welke taal hij sprak.

De afgelopen jaren putte hij er troost uit om het Italiaans liefdevol over zijn lippen te laten rollen en om haar te laten oefenen met de moedertaal van zijn kant van de familie. Niet dat ze behalve haar ouders ooit ook maar één familielid had ontmoet, van welke kant dan ook.

De glimlach die ze voor hem had opgezet haperde.

‘Belooft het,’ drong hij vriendelijk aan.

Omdat het zo belangrijk voor hem leek, knikte ze maar. ‘Ik zal het proberen.’

‘Nee, belooft het me. Je hebt al zoveel jaren opgeofferd door voor mij te zorgen. Ik wil niet dat je straks nog steeds aan huis gekluisterd bent.’

Ze slikte de zinloze neiging om hem te smeken voorgoed te blijven leven weg. ‘Oké, ik belooft het.’ De beslissing om het huis in Bedford te verlaten, het enige thuis dat ze ooit had gekend, was haar toch al uit handen genomen. Ze had Aldo er niet mee willen belasten, maar de aannemer die was komen kijken naar de grote scheur in de muur van de eetkamer, die doorliep in haar slaapkamer, had een bouwkundige keuring aangeraden. Hij vermoedde dat het huis aan het verzakken was en Sofia wist al dat er een nieuw dak op moest en dat ze houtworm hadden. Net toen ze moed had verzameld om Aldo te vertellen dat ze het huis te koop moesten zetten in de hoop dat een projectontwikkelaar het zou kopen, en dat ze dan maar een fractie zouden krijgen van wat het huis volgens hen waard was, was zijn gezondheid met sprongen achteruitgegaan. Sindsdien was geld wel de minste van haar zorgen.

Hij knikte langzaam en tevreden, maar liet haar met zijn blik niet los. ‘Je moet me ook beloven dat je eropuit gaat om te doen wat jonge, vrijgezelle vrouwen nou eenmaal doen. Ga reizen. Dat heb je altijd al willen doen, maar in plaats daarvan ben je hier gebleven om voor mij te zorgen. Ga leuke dingen doen.’

‘*Papà*, ik wil niet dat je het gevoel hebt...’

‘Ik voel helemaal niets wat jij niet wil,’ wuifde hij haar zorgen weg. Quasistreng keek hij haar aan. ‘Maar dit is de laatste wens van je *papà*. Je moet het beloven.’

Ze had het vaak met hem gehad over haar fantasie om voor het ontbijt in een vliegtuig op Stansted Airport te stappen en nog op tijd voor de lunch op een terrasje in Italië neer te strijken; al voordat zijn gezondheid zo’n avontuur onmogelijk had gemaakt. De helft van haar leven had hij voor haar gezorgd, en zij de andere helft van haar leven voor hem. De laatste tijd lag hij in een ziekenhuisbed in de woonkamer, met de zuurstofflessen erachter. ‘Oké, ouwe deugniet. Als je je gaat verlagen tot emotionele chantage, dan beloof ik het wel.’

Aldo’s lach klonk krakend achter het zuurstofmasker, waardoor het besloeg. ‘Belooft me dat je naar Montelibertà gaat. In Engeland heb je geen familie, dus wil ik dat je naar mijn geboorteplaats gaat. Leg bloemen bij het graf van je grootouders.’ Hij zuchtte, zijn ademhaling stokte. Weigerde. Kwam weer op gang.

Er gleed een traan over Sofia’s wang, maar ze viel terug op zwarte humor, hun manier om alle operaties en behandelingen waarmee ze tot nu toe tijd hadden gerekt aan te kunnen. ‘Hoeveel laatste wensen mag één *papà* eigenlijk doen?’

Zijn ogen vielen dicht, maar zijn glimlach keerde terug. ‘*Molti, molti*. Had je je Italiaanse familie maar kunnen leren kennen.’

Ondanks zijn toestand werd ze nieuwsgierig. Hoewel hij het altijd graag over Italië had, gaf hij over zijn familie veel minder prijs. ‘Dat had ik ook graag gewild. Ik zou best meer over hen willen weten.’

Er verschenen fronsrimpels in zijn voorhoofd. ‘Het was allemaal zo’n puinhoop. Ik dacht dat ik er goed aan deed om hierheen te komen. Maar mijn ouders... die zaten tussen twee vu-

ren. Toen jij nog klein was, zijn er veel emotionele brieven en telefoontjes over en weer gegaan. “Kom ons opzoeken in Engeland,” zei ik dan. Maar zij wilden altijd dat wij naar hen toe kwamen. Ze waren ervan overtuigd dat het weer goed zou komen als ik naar huis ging, maar dat had het alleen maar erger gemaakt. Ik zei altijd: “Hoe kan ik Dawn en Sofia nou meenemen naar Montelibertà? Dat is veel te pijnlijk.”

Sofia leunde naar voren; haar hart klopte in haar keel. ‘Waarom, papà? Waarom wilde je daar niet heen met mama en mij? Of alleen met mij, nadat mama was gestorven? Wat viel er goed te maken? Over welke twee vuren heb je het?’ Zou hij haar nu eindelijk vertellen wat ze zich al zo lang afvroeg? Het verhaal over zijn jeugd en over hoe en waarom hij zijn geboorteland had verlaten? Tot nu toe had hij alleen de kale feiten gepresenteerd: dat hij zijn ouders en broer tweeëndertig jaar geleden in Italië had achtergelaten om met Sofia’s moeder Dawn te trouwen. Zijn Italiaanse familie was niet naar de bruiloft gekomen. Dawn was overleden toen Sofia vijf was en twee jaar later waren zijn ouders verongelukt. Sofia’s honger naar meer informatie had hij altijd de kop ingedrukt met de opmerking dat het veel te triest was om over te praten. ‘Ik wil je niet verdrietig maken.’ Daarna gaf hij haar een aai over haar bol en veranderde stevast van onderwerp.

Nu deed hij zijn ogen open en praatte verder alsof hij haar vragen niet had gehoord. ‘Ga naar Montelibertà en drink Orvieto Classico zoals het bedoeld is – bereid naar de Italiaanse smaak, niet naar de Britse.’ Hij aarzelde even en ook zijn ademhaling stokte, maar kwam weer op gang. ‘Als je je oom Gianni ziet, zeg dan dat het me spijt.’

Met de muis van haar handen veegde ze haar tranen weg. Het was frustrerend dat haar vader weer geen antwoord gaf op haar vragen, maar hij was er nu zo ernstig aan toe dat het gemeen

zou zijn om hem te vragen waarom hij zijn excuses wilde aanbieden aan de broer die hij al tientallen jaren niet meer had gezien. 'Dat zal ik doen.' Ze pakte zijn hand.

Aldo's glimlach was zo flauw dat die haar bijna ontging. 'Nog één belofte dan. Zorg dat je gelukkig wordt, Sofia.'

'Dat beloof ik,' fluisterde ze.

Hoofdstuk 1

*Het jaar daarop, aan het begin van het toeristische seizoen
Beloftes #1, #2 en #3: Niet mokken. Doe wat vrijgezelle
vrouwen doen. Ga naar Montelibertà.*

Sofia had feilloos door waar Davide mee bezig was. Telkens wanneer hij tussen de zwarte, gietijzeren tafeltjes van Il Giardino door liep, wreef hij zich bewust tegen Amy aan. Kennelijk voelde hij zich onweerstaanbaar aangetrokken tot haar blonde haar, blauwe ogen en mooie gezichtje.

Net als Sofia werkte Amy nog maar tien dagen in Hotel Casa Felice. Omdat Davide weg was geweest voor een cursus, was dit de eerste dag dat ze allemaal samenwerkten, en toch had Sofia hem Amy al mee uit horen vragen toen hun dienst nog maar tien minuten bezig was. Haar verontwaardigde zucht en beschaamde hoofdschudden hadden hem niet afgeschrikt, want hij gedroeg zich nu als een hitsige jackrussellterriër.

Amy had het er duidelijk moeilijk mee en Sofia's beschermende instinct kwam naar boven. Dat meisje was nog maar achttien en dit was nota bene haar eerste vakantiebaantje! Davide was

minstens tien jaar ouder en de zoon van de eigenaresse. De volgende keer dat ze naar het doorgeefluik in de keuken liep, zorgde ze ervoor dat dat samenviel met Amy's loopje. 'Gaat het?' fluisterde ze.

In Amy's ogen blonken tranen van woede, terwijl ze twee schalen paté en een bord met truffels op haar dienblad zette. 'Wat een engerd is die Davide.'

'Ja, dat is hij zeker. Maar je weet toch wel dat hij de zoon van Benedetta is?'

'Nou en? Dan hoeft hij nog niet met zijn zaakje tegen mijn kont aan te wrijven!' Met zwiepende blonde paardenstaart draaide ze zich om en liep naar een tafeltje waaraan drie Engelse vrouwen van middelbare leeftijd de tijd tot hun eten werd gebracht, hadden gedood met een paar flessen prosecco.

Volkomen machteloos bleef Sofia eten en drinken naar haar eigen tafeltjes brengen, met afgeladen dienbladen op haar platte hand. Het was hard werken in de middagzon, want zelfs begin juni liep het kwik al hoog op. Ze hield haar gedeelte van het terras in de gaten, haalde haar pen en notitieblok tevoorschijn om bestellingen op te nemen en bracht vervolgens alles naar de juiste tafeltjes. Snel, kordaat, vlot. Alles met een glimlach. Geld aanpakken, tafeltjes afruimen, schoonmaken. Niet letten op brandende voeten en pijnlijke rug...

'YAH! Oef!'

Sofia bleef met de fles reinigingsspray in haar hand staan en speurde naar de bron van de gedempte kreten. Aan het uiteinde van de bar stond Davide voorover geklapt, met uitpuilende ogen.

Vlak bij hem stond Amy, met een rood gezicht en een leeg dienblad in haar handen. 'Het spijt me. Je liet me schrikken en mijn dienblad gleed weg.' Ze laadde haar dienblad weer vol met drankjes en maakte zich snel uit de voeten, zonder haar triomfantelijke grijns te onderdrukken.

Sofia glimlachte opgelaten terug, want de vuile blik waarmee Davide het meisje nakeek ontging haar niet. ‘Hou hem in de gaten,’ mompelde ze tegen Amy zodra ze er weer onopvallend voor kon zorgen dat hun paden elkaar kruisten. ‘Wat heb je gedaan?’ Ze wierp een blik op Davide, die erin geslaagd was zijn rug te rechten en nu een bestelling opnam van een Italiaans gezin.

‘Hem tegen zijn ballen gemept met mijn dienblad. Misschien kijkt hij nu wel uit om er zo dicht mee in mijn buurt te komen.’ Maar de overwinningsroes begon duidelijk al weg te ebben, want ze keek nogal ongerust toen ze vier kopjes koffie op haar dienblad-schuine-streep-wapen zette.

Sofia veegde haar handen af aan haar schort en verschoof de bestelling op haar eigen dienblad om een betere balans te vinden voordat ze achter Amy aan ging. Het was haar wel duidelijk dat die meid zich niet op haar kop liet zitten, maar ze kende types als Davide. Zijn wraak zou vast niet lang op zich laten wachten.

Terwijl ze glimlachend verderging met het bekende ‘Voor wie was de cappuccino? En de caffè Americano?’ tegen haar gasten, kon ze alleen maar machteloos toezien hoe Davide Amy bij het tafeltje met de proseccodames besloep. Toen het meisje haar pols draaide om het dienblad vol dampende koppen koffie van haar schouder naar de tafel te laten zakken, hoefde hij alleen maar even zijn arm uit te steken. Het dienblad gleed van Amy’s hand... precies bij een van de dames op schoot.

‘Au, au, au!’ De vrouw sprong op en pelde de gloeiendhete stof van haar benen. ‘Stom kind! Mijn beste witte broek! Hoe kun je nou zo onhandig zijn?’

‘Het spijt me!’ Amy, bleek en geschokt, keek paniekerig over haar schouder, alsof ze wel vermoedde dat het dienblad een extra zetje had gekregen. Maar Davide had zich meteen weer

uit de voeten gemaakt en keek nu toe vanuit de schimmige doorgang naar de receptie.

‘Neem me niet kwalijk!’ Sofia zette de laatste caffè Americano op tafel en haastte zich tussen de nieuwsgierige gasten door, terwijl ze haar schort afdeed. Eenmaal bij de onfortuinlijke vrouw aangekomen doopte ze het witte katoen in het smeltwater rondom de lege proseccofles in de wijnkoeler. ‘Gaat u even zitten, dan leg ik dit over uw benen, voor het geval dat u zich gebrand hebt. Dan worden de koffievlekken meteen verdund. Het voelt niet prettig aan, maar de stomerijkosten worden vast en zeker vergoed door Casa Felice. Ik hoorde Amy net terecht haar excuses aanbieden, al kreeg ze volgens mij wel een duw.’

‘Dat klopt.’ Amy’s onderlip begon te trillen. ‘Het spijt me heel erg, maar het leek wel of het dienblad zomaar ineens van mijn hand sprong.’

‘Ja, dat doen dienbladen wel vaker,’ beet mevrouw Koffiebroek haar toe. Daarna zag ze dat iedereen haar aanstaarde, dus ging ze toch maar zitten en liet Sofia de koude stof over haar dijen draperen.

‘Met deze hitte ben je zo weer droog,’ merkte een van haar vriendinnen op, die vast allang blij was dat ze zelf niet was overgoten met bijna kokendhete koffie. Ze glimlachte naar Amy. ‘Maak je maar geen zorgen, schat. Er zijn ergere dingen.’

Sofia wilde Amy net terugsturen naar de bar om nieuwe koffie te halen toen Benedetta de dubbele deuren van het hotel uit kwam stormen, met Davide in haar kielzog. Haar hart sloeg over. Benedetta Morbidelli, een indrukwekkende vrouw die zowel onberispelijk als statig was, was de enige eigenaar van Hotel Casa Felice en het bijbehorende restaurant, Il Giardino. Aan Davides grijns te zien had hij zijn licht ontvlambare moeder al opgestookt en wilde hij nu niets liever dan haar zien ontploffen.

‘Eruit! Wegwezen, jij!’ schreeuwde Benedetta tegen Amy. Haar

donkere opgestoken haar wiebelde door de verwoede handgebaren waarmee ze haar woorden kracht bijzette.

Amy's lip begon nog erger te trillen. 'Maar ik kon er niks aan doen...'

'Pak je spullen! Donder op!' Benedetta denderde op de tafel af en gaf Amy een duwtje met haar netjes gemanicuurde vingers.

'Het was haar schuld niet,' protesteerde Sofia. Ze draaide zich om zodat ze Davide nadrukkelijk kon aankijken en verhieft haar stem om boven het gebrul van een motor op de parkeerplaats achter een rij bloempotten uit te komen. 'Iemand heeft haar geduwd.'

'Er stond inderdaad een jongeman bij haar in de buurt,' zei dezelfde proscodame die al eerder had geprobeerd de boel te sussen.

'Wegwezen!' schreeuwde Benedetta in Amy's gezicht.

Geschrokken deed Amy een stap naar achteren en stamelde beteuterd: 'I-Ik kan nergens anders naartoe. Ik zou hier tot s-september blijven.'

'Kijk dan! Kijk dan wat je mijn gast aandoet!' Benedetta tilde het natte schort van de toegetakelde proscodame op.

Mevrouw Koffiebroek leek zich niet op haar gemak te voelen. 'U moet haar niet ontslaan. Zelfs al is ze niet geduwd, dan nog was het een ongeluk. Zo ga je niet met je personeel om. Daar kan ze u voor aanklagen.'

'Ik zal de stomerijkosten vergoeden,' wist Amy uit te brengen, waarna ze er zielig aan toevoegde: 'zodra ik mijn loon heb gekregen.'

'Je loon?' Benedetta begon weer tegen Amy te schreeuwen, ditmaal in het Italiaans, dat ze niet op haar salaris hoefde te rekenen, dat ze meteen haar spullen moest pakken en nooit meer welkom was in Casa Felice.